

Dr. F.W. Krummacher: De torenbouw van Babel

Auteur: Dr. F.W. Krummacher (1796-1868).
Tekst: Gen. 11 : 1 - 9.
Bron: De komst des Heeren.
Thema: De trotse mens en Gods oordeel (1).

Dr. F.W. Krummacher, een voorganger van dr. H.F. Kohlbrugge in de Gereformeerde Gemeente van Elberfeld in Duitsland, trekt in deze preek lijnen van de torenbouw van Babel naar de eigen Duitse geschiedenis van de 19^e eeuw. Een selectie van citaten die ook voor ons in coronatijd leerzaam onderwijs bieden, in enkele afleveringen. Waar nodig zijn verouderde woorden en zinnen hertaald in verstaanbaar Nederlands. 'Wij mogen zeggen, dat er in deze geschiedenis van de oude dag toestanden, en wellicht aanstaande oordelen die wij tegemoet snellen, worden afgespiegeld', zegt de schrijver.

In het land Sinear vinden wij miljoenen mensen, een angstwekkend opeengedrongen menigte! Zij hadden allen slechts één taal, waarschijnlijk de oorspronkelijke, of reeds verbasterd. Ook werden zij allen door één geest geregeerd, en helaas! door de geest der afkerigheid van God; de geest van afval van de eeuwige waarheid; de geest van hovaardij en Godverloochenende dienst van het vlees. De uit die tijd overgebleven bouwwerken – nu puinhopen – zijn een getuige, dat de kunsten en wetenschappen in die tijd al tot een hoge graad van ontwikkeling waren gekomen. Maar juist in die tijd overviel hen de dwaling dat hun welvaart niet van het Godsbestuur afhing, maar alleen van hun eigen kunst. Van iets anders dan tijdelijke welvaart hadden ze dan ook weldra weinig meer dan een flauw besef. Zij leefden slechts tot verzorging van het vlees.

Zie, mijn vrienden! Hier ontwikkelen zich toestanden voor onze ogen, die met onze tijd maar al teveel verwant zijn. Was er sinds Babel ooit een tijd, waarin de nietige mens trotser het hoofd omhoog droeg en meer verblind in zelfvergoding was, dan tegenwoordig het geval is? Was er sinds Babels torenbouw ooit een tijd, waarin de mens verder van zijn eeuwige belangen leefde en zich vrijwilliger aan het zinnelijke had overgegeven, dan nu? Nee, zo'n tijd was er zeker niet.

Ik vraag u, mijn geliefden, hoeveel tijdgenoten zijn er niet, die inderdaad geen andere bekommering kennen, dan hoe zij op aarde maar aangenaam zullen leven, of hoe zij zichzelf sterfelijke roem en eer zullen verwerven? Maar hoe weinigen vindt men er, die er zich slechts over bekommeren, hoe zij nog eens hun ankers op de eeuwige kusten der zaligheid zullen mogen uitwerpen? Hoe weinigen treft men er aan, die door eigen ervaring weten, wat het zeggen wil zijn vertrouwen voor tijd en eeuwigheid alleen op de Heere te stellen; die nog het onderscheid kennen met het verstand dan wel met het hart te bidden!

Het nietige mensenkind waant zich zo spoedig vanwege zijn wijsheid aan God gelijk te zijn, terwijl hij nog geen macht bezit om het minste grasscheutje leven of groeikracht te geven. Hij meent dikwijls alles wat in de wereld leeft of zich beweegt, te kunnen doorgronden. Terwijl hij in werkelijkheid niet eens de macht heeft om maar zelfs voor één ogenblik zijn eigen lusten en hartstochten te bedwingen en nog veel minder om zelfs maar een minuut aan zijn eigen leven toe te doen. O, met wat onzinnige waan wordt de verblinde mens toch al niet opgeblazen, zoals de lieden in het land van Sinear.

En in zekere zin heeft ook in onze dagen, evenals toen, de wereld enerlei spraak en enerlei woorden. Men begeeft zich slechts onder de menigte, en men staat verbaasd over de eenheid van denken en grondbeginselen, die men overal ontmoet. Overal dezelfde huldiging van de onafhankelijkheid van de rede en de onschendbaarheid van mensenrechten. Overal vindt men de ontkenning van het christendom, dezelfde loochening van alle wezenlijke verhouding van de mens tot God. En daardoor ook overal dezelfde ontrukking van de eisen van de Goddelijke wet. En de ontkenning van een toekomstige Goddelijke gerichtsoefening, die slechts een bijgelovige inbeelding wordt genoemd. De wereldgeschiedenis, zegt men, is het wereldgericht. En men huldigt de stem van het volk als de stem van God.

Ziehier de taal en de woorden die miljoenen mensen in onze tijd met elkaar gemeen hebben. Wilt u ze in duizenden stemmen verenigd horen, bezoek dan de openbare markten der wereld, en bij de

spoortreinen, of bezoek de openbare volksbijeenkomsten, en u zult verbaasd staan over de afgrijselijke eenheid van de moderne wereldspraak.

Is het niet zo, mijn geliefden! Heb ik onze tijd in enig opzicht onrecht aangedaan door haar zedelijke en maatschappelijke toestand op gelijke voet te stellen met de dagen van Babels torenbouw?

(wordt vervolgd)